

Flee

Direcció: Jonas Poher Rasmussen **Guió:** Jonas Poher Rasmussen, Amin Nawabi **País:** Dinamarca **Durada:** 89 min **Any:** 2021 **Gènere:** Animació, documental **Interpretació:** Animació (veu: Daniel Karimyar, Fardin Mijdzadeh, Milad Eskandari, Belal Faiz, Elaha Faiz, Zahra Mehrwarz, Sadia Faiz) **Música:** Uno Helmersson **Fotografia:** Animació **Distribuïdora:** La Aventura Cine **Estrena a Espanya:** 18/02/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Un refugiat afganès resident a Dinamarca accepta explicar la seva història personal amb la condició que no se'n reveli la identitat. Per aconseguir aquest propòsit, el director va decidir emprar un estil d'animació que no només protegia el protagonista, sinó que també en potenciava la història. (FilmAffinity)

CRÍTICA

02/02/2021 - El docudrama animat de Jonas Poher Rasmussen sobre el viatge d'un refugiat afganès cap a la seguretat és un relat sublim

Flee, una de les pel·lícules d'animació més fascinants dels darrers anys, retrata de manera única els intents punyents d'un refugiat afganès per trobar asil a l'estranger, a través d'un viatge que és de tot menys lineal. El director danès **Jonas Poher Rasmussen** fa servir mitjans extraordinaris per desenterrar els records del seu protagonista, l'**Amin**, plasmant-los en quelcom semblant a un *thriller* clàssic, però recolzat en la credibilitat del documental. La pel·lícula, que va rebre el segell de Canes 2020, ha hagut d'esperar mig any per estrenar-se a la Competició World Cinema Documentary del Festival de Sundance (on s'ha convertit en un dels títols més aclamats de tot el festival) i al Festival de Göteborg.

Un dels elements més subtils, dels molts que adornen la pel·lícula, es presenta durant els primers minuts, quan l'Amin (un pseudònim per protegir el seu anonim, igual que passa amb els altres personatges principals) està reclinat en un sofà mentre es prepara per explicar a Rasmussen la seva gran història. En aquell moment, just quan el públic comença també a acomodar-se, una claqueta de cinema apareix en l'enquadrament, mentre els dos personatges riuen i comencen de nou l'escena. Tot això mitjançant una animació manual, amb traços inclinats i imperfeccions pròpies d'un esbós. En quina realitat ens trobem? Precisament, la realitat subjectiva i la naturalesa de la nostra percepció són alguns dels temes clau d'aquesta pel·lícula. La magistral idea de fer servir l'animació per, literalment, il·lustrar la història de l'Amin, aconseguir que la seva acolorida esplendor i les seves exageracions espacials ens transmetin la sensació "d'accedir" a la seva memòria, una mica com els nivells de realitat en l'obra de Christopher Nolan.

A diferència de moltes històries sobre immigrants que veiem al cinema contemporani, *Flee* té lloc en un moment històric anterior, durant l'última etapa de la guerra afganosoviètica a finals dels 80, on la fugida es va convertir en una necessitat per a molts ciutadans (la relació amb l'actual crisi de refugiats és òbvia). L'Amin, que llavors era un adolescent, va fugir de l'Afganistan amb la seva fràgil mare i els seus tres germans grans cap a Rússia, l'únic país disposat a acollir-los. Tot i això, aquesta va ser simplement una solució temporal, ja que els seus visats acabarien expirant mentre el país es trobava en un estat d'agitació després de la caiguda del comunisme. La major part de la pel·lícula segueix els desafortunats i kafkians intents de l'Amin per establir-se en un país europeu segur. No obstant això, les persones no es defineixen únicament pel seu estatus polític, per la qual cosa l'altre fil clau de la història és la florent sexualitat *queer* de l'Amin.

L'animació, a càrrec de la danesa Sun Creature Studio, no ens allunya dels esdeveniments visceralment que es desenvolupen en la història. Les seqüències inicials de Kabul a principis dels 80 són una festa de color i exuberància, amb una banda sonora com "Take on Me" d'A-ha (que, per descomptat, tenia un famós videoclip d'animació). Posteriorment, els carrers laberíntics de Sant Petersburg fan la sensació d'haver patit disturbis massius diàriament, mentre que una altra seqüència a bord d'un enorme vaixell de passatgers resulta veritablement esglaiadora.

El germen de la pel·lícula va sorgir de l'amistat entre el director i el personatge principal. Tots dos es van conèixer a l'institut, i Rasmussen sempre va tenir curiositat per saber com va acabar l'Amin a Dinamarca. La majoria de nosaltres tenim algun amic proper amb una vida que podria ser un tema meravellós per a una pel·lícula. En aquest cas, Rasmussen s'ha llançat a fer aquesta hipotètica pel·lícula i el resultat és un autèntic regal.

Fabien Lemercier – cineuropa.org